

DESTERRANT DESIGUALTATS: JOVES LLIURES DE VIOLÈNCIES MASCLISTES I DISCRIMINACIONS DE GÈNERE XXXVI AGO – Barcelona, 15 de març de 2014

Les desigualtats de gènere, la violència masclista i l'LGBTfòbia són, malauradament, fenòmens molts presents a la societat actual, els quals ens allunyen de la igualtat de drets, d'oportunitats, de les llibertats d'opció sexual i del respecte entre les persones. Les entitats juvenils no ens podem quedar al marge d'aquesta realitat, per això des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC) ens hem proposat treballar per tal d'avançar cap a la transformació social en matèria d'igualtat, no discriminació i dret d'eradicació de les violències envers les dones i els col·lectius LGBT+1, fruit de la cultura patriarcal i heteronormativa.

És per això que les entitats del CNJC van acordar dedicar la VII edició de l'Àgora Jove a abordar aquestes qüestions. Els principals objectius que el CNJC va establir en relació a la matèria han estat garantir una base formativa mínima en desigualtats de gènere i violència masclista entre les entitats membres; analitzar la situació actual pel què fa a qüestions de gènere a la societat en general i al moviment associatiu juvenil en particular; treballar en xarxa amb les entitats per marcar objectius comuns sobre la matèria i, en general, motivar les entitats a treballar les qüestions relatives al gènere i diversitat sexual de manera continuada i transversal. Així com també es pretenia actualitzar el discurs del Consell sobre qüestions de gènere i diversitat sexual i reflexionar sobre com volem comunicar els posicionaments sobre gènere des de la joventut a la societat.

1. Desigualtats socials entre homes i dones

El gènere, en un sentit molt ampli és una interpretació cultural d'un sexe, construïda a partir d'uns elements normatius i simbòlics. Partim de la idea que gènere va associat als trets anatòmics dels individus i això genera automàticament la construcció d'uns determinats rols, trets i actituds a l'entorn de la persona. A cadascuna de les cultures conegudes, l'home i la dona tenen assignats diferents papers i, des de la infància, se'ls ensenya a comportar-se de forma diferent. Hem vist però que no sempre és igualitària i justa aquesta correspondència. El vincle establerts entre sexe i gènere ha acabat comportant un conflicte social: la desigualtat entre dones i homes.

Malgrat podem pensar que la igualtat de gènere cada dia és més efectiva, els estereotips i la transmissió d'aquests valors patriarcal segueixen existint en la nostra societat. Observem però que aquesta qüestió s'ha anat transformant i avui tenim nous models i escenaris de desigualtats cada vegada més intangibles.

¹ Per tal de donar cabuda a la diversitat de col·lectius en funció de la identitat de gènere o l'orientació sexual s'ha optat per l'acrònim LGBT+, de manera que el signe "+" pretén incloure altres termes més enllà de lesbiana, gai, bisexual, transsexual i transgènere.

Les construccions socials basades en les diferències biològiques estableixen les desigualtats entre les persones de diferent sexe. Per poder valorar l'impacte d'aquestes desigualtats cal que tinguem en compte les diferents esferes: educativa, laboral, domiciliària, familiar i participativa.

El punt d'inflexió que ha permès un relatiu canvi generacional en la igualtat d'oportunitats entre dones i homes ha estat l'accés a l'educació. Tot i així, les desigualtats entre persones de diferent sexe s'han modificat però mantingut al llarg del temps. Les raons tenen a veure amb què passa quan els i les joves s'emancipen, moment en què les que fins aleshores havien estat trajectòries igualitàries comencen a desincronitzar-se: les noies comencen a assumir més responsabilitats en l'àmbit domèstic, produint-se una distribució desigual del treball domèstic i familiar (només un 20% de les parelles joves són igualitàries segons l'Enquesta de la Joventut de Catalunya 2012), la qual cosa dificulta una millor posició en el mercat de treball.

D'aquesta manera, podem dir que uns dels aspectes a tenir en compte en l'anàlisi de les desigualtats de gènere són els factors generació i cicle vital. Mentre els nois es mantenen més immòbils amb el pas de les generacions, les noies es veuen molt més afectades pel moment del cicle vital en què es troben. D'altra banda, no hem d'oblidar que el gènere no és l'únic factor que interfereix en la desigualtat sinó que cal tenir una mirada interseccional que contempli d'altres factors com ara l'edat, la classe social o l'origen.

D'acord amb els resultats de l'Enquesta de la Joventut de Catalunya 2012, observem que hi ha un major nombre de dones que finalitzen els estudis superiors en relació als homes. Així doncs, en el col·lectiu de joves de 15 a 34 anys trobem un 35.4% de dones que acaben els estudis superiors front un 23.8% dels nois, i un 41.9% de nois amb estudis obligatoris o inferiors front el 30.2% de les noies.

Però, com hem comentat anteriorment, aquest escenari a nivell educatiu no es tradueix en la igualtat d'accés entre dones i homes al treball remunerat. Es produeix una clara influència dels rols tradicionals en la situació laboral (menys presència en el mercat de treball de les dones) i en les condicions laborals (més temporalitat, més sobrequalificació i menys salari per l'ocupació femenina). A més a més, els homes amb fills/es augmenten la jornada laboral mentre augmenten els casos de dones amb fills/es que treballen a temps parcial. En aquest sentit podem determinar que la maternitat condiona molt més les dones que els homes.

En relació a la participació, observem que el factor cicle vital també té conseqüències determinants en funció del sexe. Així doncs, la participació disminueix entre les noies en el moment de l'emancipació i especialment en el moment en que es produeix la maternitat.

D'altres qüestions interessants a tenir en compte en relació a les desigualtats de

gènere són: la segregació en el contingut dels estudis (majoria de dones en les ciències socials, l'educació i la salut mentre els homes es decanten per estudis tècnics); la feminització i masculinització de determinades tasques domèstiques; els pitjors hàbits saludables dels nois, mentre que entre les noies es detecta pitjor 1 estat de salut psicosocial; o el "risc imminent d'embaràs" com a factor determinant i discriminatori en les dones a l'hora de la contractació laboral.

Així doncs, podem afirmar que els àmbits productiu i reproductiu actuen com a vasos comunicants, de manera que si una persona és més present en un dels àmbits, necessàriament ho serà menys en l'altre.

Propostes del món associatiu juvenil per combatre les desigualtats entre homes i dones

S'observa com en la majoria de casos les dones no són prou visibles en els espais de decisió i de poder a nivell general, així com també dins de les organitzacions juvenils. Considerem que cal treballar perquè dones i homes puguin compartir lideratge i perquè aquestes realment percebin que poden exercir aquest rol de responsabilitat dins les seves organitzacions. Creiem que treballar en favor d'un model de colideratge beneficia la igualtat davant la presa de decisions i les accions dels col·lectius juvenils.

En relació al coneixement de la desigualtat de gènere per part dels i les joves, s'observa una manca de sensibilització, en tant que sovint es considera una qüestió resolta, visió que no promou l'aplicació d'una política igualitària transversal.

Davant d'aquest fet considerem que les entitats juvenils són elements claus per a la conscienciació i el tractament d'aquestes qüestions en els seus àmbits de treball, així doncs és molt important que comptin amb recursos per a la millora de la igualtat dins i fora dels seus espais de treball. Des del CNJC creiem que cal informació clara i detallada sobre les desigualtats de gènere i els mecanismes per combatre-les perquè les persones joves pertanyents al moviment associatiu prenguin consciència sobre la problemàtica i vegin l'oportunitat de construir una societat més igualitària des de la participació juvenil. És fonamental que les persones coneguin les dades i les informacions reals de l'estat de la qüestió per entendre la complexitat i la importància de corresponsabilitzar-nos per a la relació igualitària entre dones i homes. A dia d'avui observem que les entitats juvenils no disposen dels recursos necessaris per fer front a aquestes qüestions, tant a nivell de funcionament intern com a nivell extern, i que els manquen mecanismes per a fer front a les situacions del dia a dia.

Una de les propostes per a conscienciar les organitzacions en aquest sentit, és la promoció de l'ús d'un llenguatge no sexista a l'hora de comunicar-se i expressar-se. D'altra banda, cal potenciar la representació femenina perquè intervinguin en tots aquells processos de debat, reflexió i decisió que afecten als i les joves.

L'existència de desigualtats en els usos del temps entre homes i dones, vinculades a

les càrregues familiars i laborals de les dones, repercuteix negativament en la seva disposició de temps personal. Els canvis socials i econòmics afecten la distribució dels usos socials del temps, i actualment s'observa com les dones segueixen patint una desigual repartició de les tasques laborals i familiars. En aquest sentit, es proposa seguir promovent els canvis socials i normatius necessaris per avançar cap a relacions més lliures i igualitàries. Així com també es recolza la reforma horària per millorar la qualitat de vida i la conciliació laboral i familiar de la nostra societat.

Des de l'àmbit educatiu, cal tenir en compte les problemàtiques que nens, nenes i adolescents pateixen dins els centres educatius en relació a les desigualtats de gènere. Tot i la voluntat de transformar la visió patriarcal, arrossegada històricament, i les polítiques d'igualtat, respecte i convivència entre infants, la complexitat del tema i el poc temps que s'hi dedica fa que les actuacions sovint siguin puntuals i aïllades. Considerem doncs que el CNJC i les entitats juvenils han d'esdevenir referents positius dins de les escoles i instituts per afavorir la igualtat, la sensibilització i la coeducació dels i les infants des de ben petits i petites. D'altra banda, creiem que fa falta una renovació i revisió del material didàctic utilitzat dins les aules pel seu foment implícit de les desigualtats en els seus continguts, tant per la seva reproducció de rols entre dones i homes, com per la visió patriarcal i heteronormativa de la història.

Així mateix, el CNJC s'oposa a la segregació per sexes en alguns centres privats i concertats, en tant que s'allunya de l'educació no sexista i dificulta el camí cap a la igualtat entre dones i homes.

Finalment, pensem que la discriminació positiva de les dones en diversos àmbits de treball afavoriria la qualitat de vida de les dones, ajudaria a reduir les pràctiques discriminatòries i afavoriria l'existència de referents positius per les nenes i noies joves. El gènere i la igualtat entre persones ha d'esdevenir una prioritat per institucions i organitzacions si volem construir un món més just.

2. Discriminacions per preferència i diversitat sexual i de gènere, LGBTfòbia

En alguns entorns juvenils existeix la percepció que els temes d'identitat de gènere i orientació sexual estan resolts, que tant homes com dones són persones lliures, la qual cosa no permet veure les desigualtats i discriminacions existents. S'identifica també el fenomen de repetició de discursos que s'han sentit, sovint estèrils i que no permeten seguir avançant en el treball per la no discriminació efectiva en tots els àmbits. En general, la creença que vivim en un país molt avançat, no facilita mirar més enllà, i actuar contra els límits socials en relació a la diversitat de gènere i sexual. D'altra banda, la percepció que hi ha hagut un gran canvi respecte certes generacions anteriors molt desigualitàries o discriminatòries, fa que sovint no se situï el gènere en el punt de mira i promou la reproducció de rols.

Quan parlem d'opció sexual i identitat de gènere, és sabut que la norma heterosexual marca unes pautes dominants de comportament que es reflecteixen en una relació de

poder marcada per l'opció heterosexual per sobre de diverses preferències sexuals, com poden ser les lesbianes, gais i bisexuals. Aquesta relació de poder, sovint es converteix en discriminacions envers els col·lectius LGBT+ en diversos àmbits com poden ser l'educació o el treball. Malauradament, les persones joves i el món associatiu juvenil, no estem fora d'aquesta realitat, i cal que prioritzem la lluita per la llibertat sexual i d'identitat de gènere si no volem seguir reproduint rols i promovent les discriminacions.

El sistema de relacions socials asimètriques, no només transforma la sexualitat biològica en una identitat dins la societat i defineix quines són les pautes de comportament adequades, sinó que promou els càstigs socials per qui no encaixa amb la norma.

L'assetjament i el maltractament, específicament en l'àmbit educatiu, s'han de resituar i ser considerats com a discriminacions de gènere. L'edat, la classe social i el gènere són tres elements que tenen una elevada influència en el desenvolupament total de la persona, i per tant l'educació ha de partir dels biaixos de gènere i classe existents per poder fer passos en la transformació de la societat. A més, tenint en compte que l'assetjament moltes vegades pot estar associat a una masculinitat no ajustada als esquemes tradicionals, caldria fer un canvi de perspectiva i abordar-lo des de la perspectiva de gènere. En aquest sentit, la manca de referents LGBT+ als instituts esdevé una mancança per a molts/es adolescents a l'hora d'obrir la seva mirada i construir la seva orientació o preferència sexual.

La discriminació per orientació sexual o per identitat de gènere té conseqüències tant en el procés educatiu com en la posterior recerca de feina; en el primer cas l'assetjament provoca una menor assistència a classes, una menor participació i un aïllament. En el cas de l'àmbit laboral, les situacions de discriminació i assetjament condicionen la confiança i autoestima de les persones LGBT+: el sistema normatiu de gènere exerceix una pressió molt forta en aquest àmbit.

Un dels elements més destacats al llarg del debat és la manca de referents positius LGBT+ en tots els àmbits: tant en l'àmbit educatiu com en l'àmbit mediàtic, polític o esportiu (aquest darrer un dels més heteronormatitzats), falten referents LGBT+ que serveixin de guia a les persones LGBT+ joves. Un dels problemes que aquestes persones joves es troben acostuma a ser l'acceptació per part dels pares i mares de l'orientació sexual i identitat de gènere del seu fill o filla, especialment si la persona és bisexual, una orientació sexual amb menys visibilitat.

Un aspecte important a tenir en compte és si es té informació certa o no i quin ús es fa de determinats conceptes. D'una banda, trobem unes categories socials dominants que són invisibles i dificulten el trencament d'esquemes. I de l'altra, hi trobem la dimensió biològica de mascle i femella, que s'associa a una identitat de gènere: dona i home, femení i masculí, construïda socioculturalment.

És important també el debat que s'ha de fer sobre les sexualitats, més enllà de gais i lesbianes, i sobre les identitats de gènere; hi ha conceptes desconeguts o que no són prou clars i, per tant, cal fer una feina pedagògica i informativa en aquest àmbit. Es posa de relleu que educadores i educadors poden tenir dos mancances a l'hora d'afrontar aquests temes: per una banda, tenen poc coneixement sobre la matèria i, per tant, no poden donar una formació adequada sobre gènere i diversitat sexual; cal aprofundir en la formació dels/les docents en aquest camp per poder treballar a les escoles, instituts i altres entitats educatives sobre valors, rols socials, gènere i orientacions sexuals. D'altra banda, aquesta manca de formació també es reflecteix en la manca d'eines i de recursos per actuar en casos d'assetjament per orientació sexual o identitat de gènere. Una atenció correcta és vital per evitar mals majors, i per tant, la formació als/les docents que garanteixi que saben actuar en casos així és important i necessària.

Un dels elements destacats és la influència del context territorial, social i/o cultural en la discriminació per orientació sexual o identitat de gènere. Exemple d'això és que la discriminació per orientació sexual acostuma a ser més forta en petits municipis, en tant que comunitats més reduïdes i menys anònimes. Es considera per tant que cal una tasca de visibilització en aquests contextos on la discriminació pot ser més forta.

Com ja s'ha esmentat, el col·lectiu LGBT+ pot acusar diverses discriminacions en el terreny laboral, especialment per les persones transsexuals. En aquest àmbit cal, per tant, una tasca de supervisió i garantia de la no discriminació per orientació sexual o identitat de gènere.

Tot i que s'ha posat especialment la mirada en què passa en el sistema educatiu, també cal parlar del treball que fan les mateixes entitats; en aquest sentit, no podem oblidar que dins del mateix món associatiu existeixen també situacions de LGBTfòbia i que les entitats han d'estar preparades per actuar en aquests casos i eradicar qualsevol tipus de discriminació i assetjament per motius de preferència sexual o identitat de gènere.

3. Eradicació de les violències masclistes

Cal concebre la violència masclista com un fenomen que pren manifestacions diverses (física, psicològica, sexual, econòmica, estructural, simbòlica i institucional) i que es pot donar en diferents àmbits (de la parella, familiar, laboral i social o comunitari). Considerem que determinats tipus de violència masclista resulten més fàcils d'identificar entre les persones adolescents i joves mentre que d'altres tipologies resulten invisibles o fins i tot normalitzades.

També pensem que cal tenir en compte noves formes de control i submissió de les adolescents i joves per part de les seves parelles, exparelles i cercle d'amistats, fórmules que s'han desenvolupat, per exemple, arran de l'aparició i normalització de nous usos de les tecnologies de la comunicació i de les xarxes socials, els quals han

donat lloc a noves formes de violència masclista.

Així doncs és necessari que les campanyes d'organitzacions i institucions sobre violència masclista ajudin a la visibilització d'aquesta realitat múltiple, així com a la de les noves formes de violència masclista, contribuint a la conscienciació, la identificació i l'afrontament d'aquesta gran variabilitat de situacions i formes per part de la societat en general i dels i les joves en particular. En aquest sentit, és necessari repensar les campanyes que es duen a terme actualment per tal que deixin de centrar-se exclusivament en la violència física i donin cabuda a la visibilització i la informació sobre formes més noves i subtils de violència, mostrin quins són els múltiples canals de transmissió i reproducció de la violència masclista, i prioritzin especialment la prevenció i la sensibilització.

D'altra banda, posem en valor la necessitat de tenir en compte la diversitat en la composició de les relacions de parella i les famílies avui en dia, així com d'estudiar profundament la reproducció de rols tradicionals en el seu si i d'aquesta manera poder valorar si les manifestacions i els abordatges han d'ésser els mateixos o no que en el marc de les parelles i famílies heterosexuales. Entenem doncs que cal ampliar la recerca en aquest sentit així com les eines que permetin donar resposta a aquesta nova realitat.

Com s'ha dit anteriorment, en relació a les tasques pròpies de l'àmbit productiu i aquelles relatives a l'àmbit reproductiu o de cura, originen desigualtats de gènere, en la mesura que s'associen de forma diferenciada en funció del gènere, en base als rols tradicionals que s'emmarquen en una cultura patriarcal i masclista. Aquesta determinada vinculació als rols de gènere no només afavoreix les desigualtats sinó que també les situacions de violència masclista.

Pel que fa a la violència masclista en el marc de la parella, considerem que l'ideal de l'amor romàntic té un paper clau en la normalització de comportaments abusius, en tant que és un model de relacions que emfatitza els sentiments d'exclusivitat, renúncia, dependència i sacrifici dins la parella. En aquest sentit, cal treballar pel reconeixement i identificació del model, omnipresent en el cinema i la literatura, i el seu risc de transformar-se en relacions abusives.

En relació a la reproducció de rols igualitaris en els diferents àmbits (en l'educació, tant formal com no formal, en la publicitat, etc.), considerem que existeix una clara manca de referents positius. En especial, considerem que la publicitat i els mitjans de comunicació tenen un paper fonamental en la reproducció i transmissió dels rols de gènere en la societat en general i entre el públic jove en particular. És obvi que els mitjans exerceixen una influència clau en la construcció social del gènere que cal tenir en compte, al mateix temps és necessari pensar com poden aquests mitjans contribuir a la promoció de models igualitaris, com ara en el contingut de les programacions, l'ús de llenguatge no sexista o en el tractament de casos de violència masclista. És per això que fóra interessant la inclusió de programació específica sobre les qüestions relatives

a la igualtat de gènere així com la realització de campanyes de denúncia.

D'altra banda, considerem prioritari dur a terme una revisió de l'educació afectivo-sexual que s'està oferint actualment a les escoles i instituts, per tal de conèixer si realment està sent efectiva o fóra necessari repensar-la o actualitzar-la. Així com també, vetllar perquè es dugui a terme a tots els centres educatius, en lloc que la seva oferta i contingut depenguin de la voluntat de la direcció i el professorat. Caldria repensar aquesta educació afectivo-sexual per tal que l'escola esdevingui realment un punt d'informació i referència en aquestes qüestions i entenent que l'educació afectivo-sexual té un paper clau en la configuració de les relacions, tant esporàdiques com estables. És necessària aquesta mateixa línia de revisió i actualització pel que fa a l'àmbit de l'educació no formal. Tot i que cada cop hi ha més consciència col·lectiva i formació, cal treballar-hi de forma més directa, amb accions més diàries i concretes.

En el marc de l'educació formal, sobretot escolar, el CNJC ja ha defensat en anteriors posicionaments que la millor manera d'aprendre a relacionar-se entre homes i dones, reduir els prejudicis i els estereotips sexistes i prevenir la violència de gènere és l'ensenyament mixt i coeducatiu. Considerem que als centres educatius, en termes generals, no s'aposta per una coeducació real sinó que només es duu a terme una educació mixta, que no és suficient per a la superació dels rols de gènere tradicionals i la promoció de models basats en la igualtat i el respecte. Caldria, doncs, fer una aposta real per una coeducació efectiva, tenint en compte que els centres educatius són un dels espais clau pel que fa a l'aprenentatge de valors i rols. Al mateix temps, caldria treballar per tal que s'incloguin models igualitaris en els currículums i materials escolars. I seguir aquesta mateixa línia des de l'educació no formal, tot i que aquesta es caracteritza per ser coeducativa i per treballar a través dels valors i els rols, cal seguir insistint en què sigui realment igualitària i no discriminatòria.

També considerem necessari que es disposi d'un protocol de prevenció, detecció i afrontament de casos de violència masclista en l'àmbit educatiu, tant per als centres educatius públics i concertats, com als centres privats, com per a les entitats d'educació no formal. Al mateix temps, pensem que cal treballar per la celebració d'actuacions de prevenció i sensibilització tant als centres educatius com a les entitats d'educació no formal, evitant les intervencions puntuals i aïllades que, fins i tot, poden esdevenir contraproductives.

Dins d'aquest protocol de prevenció, detecció i afrontament de casos de violència masclista en l'àmbit educatiu, s'ha de tenir en compte els diferents eixos educatius i intentar que sigui el més horitzontal possible. Incloent així tots els aspectes quotidians de la vida escolar i educativa, però també els moments d'educació no formal i oci. Naturalment, de forma prèvia i paral·lela a tot aquest tipus d'accions als centres educatius, és necessària una millora de la formació dels i les mestres, així com dels educadors i educadores, en relació a la violència masclista; per tal d'afavorir que esdevinguin referents positius així com agents de detecció de casos entre els i les joves.

Per últim, destaquem que probablement caldria una major implicació de les famílies dels i les adolescents i joves pel que fa a les qüestions de gènere. El CNJC s'instà a contactar amb la FAPAC per tal de conèixer si tenen alguna línia de treball en aquest sentit i estudiar possibles col·laboracions. Podria ser clau dur a terme una campanya adreçada a les famílies, principals cuidadors i cuidadores dels infants i per tant referents i transmissors de rols i valors.

4. Compromisos del CNJC per a desterrar desigualtats i discriminacions de gènere entre la joventut

Per tot el que s'ha expressat anteriorment, les entitats del CNJC acorden estendre el seu treball en els diferents àmbits, a partir de les accions que es detallen a continuació:

Reivindicació social

- Dur a terme una campanya d'impacte sobre la temàtica de l'Àgora Jove que sigui propera i flexible, és a dir que permeti la seva adaptació a les entitats i als Consells Locals de Joventut.
- Traslladar als partits polítics de referència, per part de les seves entitats juvenils, els posicionaments establerts a la Comissió de Gènere, procurant ésser promotors i facilitadors de debat i d'adopció de posicionaments i mesures en pro de la igualtat de gènere i la no discriminació en el si d'aquests partits.

Accions adreçades a les entitats

- Apoderar les dones en el lideratge de les entitats membres del CNJC.
- Formar les entitats juvenils en l'apoderament de les dones en el món associatiu, en el marc del conveni de formació amb l'Institut Català de les Dones (ICD).
- Crear espais de confiança en el marc de les entitats juvenils, on es puguin percebre, analitzar i debatre les realitats i necessitats de cada entitat en relació a la qüestió de gènere i diversitat sexual i determinar, si s'escau, com abordar-les.
- Treballar perquè les entitats juvenils ofereixin formacions en relació a la qüestió de gènere i diversitat sexual, amb el suport de la Borsa de Formadors/es, després de dur a terme un procés de reflexió per detectar les necessitats de cada entitat.
- Vetllar per la disposició i creació d'eines i mecanismes que permetin transformar els rols i estereotips de gènere, per tal d'evitar reproduir desigualtats en el si de les entitats juvenils.

CNJC i els seus espais d'interlocució

- Traslladar les conclusions i les propostes de l'Àgora Jove als espais

d'interlocució on participa el CNJC, ja siguin espais on es treballen temes de gènere i diversitat sexual o espais específics d'altres qüestions com ocupació o educació, per tal de dur a terme una incidència més transversal. Així com fer el seguiment corresponent a la implementació de les propostes aprovades.

- Plantejar en el marc del Consell Escolar de Catalunya el debat sobre la idoneïtat de la formació que s'adreça al professorat en relació als eixos tractats durant l'Àgora Jove així com els recursos que s'hi destinen.
- Treballar conjuntament amb l'Institut Català de les Dones (ICD) a partir dels convenis anuals per tal de combatre les desigualtats i discriminacions de gènere.

Comissió de Gènere

Un dels acords de l'Àgora Jove és la creació d'una Comissió de Gènere del CNJC formada per les entitats juvenils interessades en la matèria. Alguns dels objectius i accions específiques de la Comissió de Gènere seran:

- Revisar i actualitzar de forma continuada i permanent dels posicionaments i objectius del CNJC pel que fa a la qüestió de gènere i diversitat sexual.
- Treballarà per la creació d'un web temàtic que contingui els posicionaments del CNJC en la matèria, recursos pràctics, referències bibliogràfiques i professionals, recull d'experiències i bones pràctiques de les entitats, etc.
- Treballar envers els posicionaments i accions a plantejar en els espais d'interlocució on participa el CNJC.
- Elaborar comunicats o posicionaments amb motiu de dies assenyalats pel que fa a la qüestió de gènere i diversitat sexual com puguin ser el Dia de la Dona o el Dia de l'Orgull Gai i Lèsbic.
- Proporcionar un espai en el sí de la Comissió de Gènere on les i els representants de les entitats juvenils puguin exposar situacions problemàtiques en relació a la qüestió de gènere i diversitat sexual identificades, la seva resolució o abordatge. De manera que es propiciï l'intercanvi de coneixements i estratègies així com el seguiment o assessorament dels casos plantejats.